

„EI SAA ME LÄBI LÄTITA 18“

17-20. august 2019

MATKATEEKONNA KÜLASTUSKOHAD JA VAATAMISVÄÄRSUSED

Marsruut:

- 1.päev: Grobina – Karosta Sõjasadam ja vangla - Liepaja - Bernati / Kokku ca 35 km
- 2.päev: Bernati – Jurmalciems - Rucava – Pape Looduspark – Pape/ Kokku ca 65 km
- 3.päev: Pape – Šventoji (Leedu) – Palanga (Leedu) - Pape / Kokku ca 75 km
- 4.päev: Pape – Nica – Liepaja / Kokku ca 45 km

GROBINA LINN JA ORDULINNUS

Grobina on 3500 elanikuga väikelinn Edela-Lätis.

Linna kohal asus ammusel ajal skandinaavia päritolu rahva koloonia (viikingid).

Skandinaavlaste kontrolli alla jäi piirkond kuni IX sajandi keskpaigani. Seejärel tõusid kohalikud elanikud üles. Umbkaudu aastal 854 üritasid piirkonda alistada taanlased, ent edutult. Seejärel ründas neid alasisid Rootsi kuningas Olof I, kel õnnestus vallutada 7000 kaitsjaga Söborgi linn, mida peetakse nüüdseks Grobiņaks.

Taas on seda asulat mainitud 1230. aastal (Esestua). Tänapäevast nimetust kujul Grobin kasutati esimest korda aastal 1253.

Grobina Ordulinnus oli keskajal Grobiņa foogtkonna linnuseks, kus resideeris Grobiņa foogt. Aastal 1660 oli see ajutiselt ka Kuramaa hertsogi Jakob Kettleri residentsiks.

Arvatakse, et esimene linnus oli valmistatud puidust, kuna see põletati 1263. aastal. Uus linnus ehitati aastal 1328 endisele kuralaste linnamäele. Loss oli sajandeid peamine sõjaline kindlus, kuni see kaotas oma sõjalise tähtsuse 1795. ja 1812. aasta sõja tagajärjel. Oma elu jooksul uuendati ja moderniseeriti lossi korduvalt. 17. sajandi keskaegsed müürid, kindlustatud bastionid ja vallikraavid on säilinud tänapäevani, samuti järsud nõlvad.

Kuna teadlaste arvates on Grobina keskaegne loss koos bastionidega ehitatud iidsele Skandinaavia asulale, siis kanti see UNESCO maailmapärandi nimistusse riikidevahelise sarjana „Viikingi kohad Põhja-Euroopas“.

Aastal 1560 ehitati linna esimene kirik ja avati kool. Aastal 1664 valmis praegune kirikuhoone. Linnaõigused sai Grobiņa aastal 1695 Friedrich Kasimir Kettlerilt. Aastal 1710 laastas linna katk. Aastal 1941 hävitas osa linnast Punaarmee suurtükivägi, kannatada sai ka luteri kirik.

Grobina keskaegse lossi legend

Grobina loss oli väga ilus ja jõukas. Lossi all oli kaks maa-alust käiku: üks viis kiriku juurde ja teine kalmistule. Kunagi elas selles lossis rüütel, kellel oli väga ilus tütar. Lossiomanik käskis oma tütrele abielluda ülbe noormehega, kuid tüdrukule noormees ei meeldinud. Rüütel koos oma alluvatega olid sissetungijad. Vangistatud kohalikke saatsid nad aga raskeimale tööle. Kinnipeetavaid hoiti maa-aluses vanglas. Kunagi oli vangistuses noor nāgus tüüp, kes ei tahtnud alla anda. Teda hoiti ühes maa-aluses keldris. Lossipreili armus temasse ja otsustas ta päästa. Vapper naine viis noormehe kalmistu käikudest alla ning noormees pääses põgenema, kuid halastamatu isa ja abikaasa vangistasid lossipreili ning viskasid ta elusalt lossi ühte maa-alusesse käiku. Kohalikud inimesed rāgivad, et Grobina lossi läheduses võib seniajani aeg-ajalt kuulda maa alt kostvaid naisterahva hingetõmbeid.

Grobina turuplats

Vahetult linnuse kõrval paiknev Grobina turuplats loob erilise atmosfääri oma ebahariliku väljanägemisega – müügilette vihma ja päikese eest varjavaks varikatuseks on kuulsa Kura paadi 15m pikkune koopia. Mitmevärviline kivisillutus ja kivikatvus lisab aga turuväljaku üldmuljele elegantsust ning kogu tervik köidab tahtmatult iga mööduja tähelepanu.

Alande jõe kallasarada

Hiljuti valminud puidust kallasarada algab Grobina linnuse juurest ning kulgeb 3km ulatuses piki jõe kallast. Rada on sobilik liiklemiseks nii jalgsi kui jalgrattaga. Raja ääres paiknevad infotahvlid tutvustavad piirkonna kuulsusriikast ajalugu. Võib-olla jõuad enne matka avamist või pärast matka selle raja veel üle vaadata ja jõevaateid nautida.

LIEPAJA

Liepāja on regioonikeskus ja elanike arvu poolest kolmas linn Lätis.

Liepāja on Läti kõige läänepoolsem linn, mis paikneb Läänemere ja Liepāja järve vahelisel maakitsusel.

Liepājat kui asulat on esimest korda mainitud aastal 1253 (villa, quae dicitur Lyva). Kohanimi on seotud soome keele sõnaga liiva – "muda", "lima" – ja eesti keele sõnaga liiv. Toona kuulus see kuralaste Piemare maakonda. Siinset sadamat on esimest korda mainitud aastal 1263. Linnaõigused sai Liepāja aastal 1625 Friedrich Kettlerilt.

Aastal 1823 rajati linna trükikoda, aastal 1845 avati seal merekool. Aastatel 1869–1876 ehitati Liibavi–Romno raudteed, mis ühendas linna Poltaava kubermanguga.

Taoline tagamaa aitas linnal muutuda tööstuslinnaks – nii töötas XIX sajandi lõpus pool linna elanikest metallitööstuses. Aastal 1890 rajati Karosta linnaossa sõjasadam. Aastal 1893 valmis katoliikliku piiskopkonna Püha Joosepi katedraal. Aastal 1899 avati linnas Baltimaade esimene elektritrammiliin ja algas tänapäevani kestev trammiliiklus. Aastal 1903 valmis Karostas mereväelastele mõeldud Karosta katedraal. Aastaks 1914 oli linnas ligi 100 000 elanikku.

Aastal 1941 hõivasid linna Saksa väed, seejärel hukkasid nad 15.–17. detsembrini ligi 7000 linnas elanud juuti.

Tänapäeval on Liepaja tunutd eelkõige kultuuri-, hariduse- ja kuurortlinnana. Siin on Liepāja ülikool, teater ning mitmed muud kultuuri- ja turismiatraktsioonid. Liepāja on üks parimaid kohti Lätis kunsti, muusika ja rannamõnude nautimiseks. Liepājas on imeilus Sinise Lipuga märgistatud rand. Turuplatsil pakutakse värsket kohalikku kala ning ühegi söögikoha menüüst ei puudu traditsiooniline tursarook *Liepājas mencīņi*.

Linna omapära paistab hästi välja ka arhitektuurist, sest ehitised on väga erinevas stiilis, ulatudes elegantsetest puumajadest kuni art nouveau stiilis meistriteoste ja luksushotellideks muudetud laohooneteni.

Liepājat tuntakse ka tuulelinnana. Tuul puhub üle siniste merelainete, üle sadama, üle moodsate ehitiste ja sajanditevanuse ajaloo, et jätkata oma teekonda läbi Läti.

Karosta (Liepaja Sõjasadam)

Liepaja põhjaosas laiub Karosta linnaosa, mis oli pikka aega üks **suurimaid sõjaväekomplekse Lätis**.

19. sajandi lõpus ehitati sinna Vene impeeriumi mereväebaas, mis kujutas endast tõelist kindlust koos oma suurtükipatareidega ja maa-aluste salakäikudega. Rajatise valmides peeti seda kogu tsaari-Venemaa üheks moodsaimaks. 1908.a. vähendas aga tsaar Liepāja kui sõjaväebaasi tähtsust ning Karosta kindlust püüti tsaari käsul õhku lasta. Võimast ehitist ei suudetud siiski täielikult hävitada.

Nõukogude Liidu okupatsiooni ajal oli Liepāja Karosta **kinnine ja salajane sõjaline piirkond**, kus paiknes pikki aastaid **NL mereväebaas sõjalaevade ja allveelaevadega**, olles Balti merelaevastiku peamiseks toetusbaasiks. Viimased vene mereväelased lahkusid siit alles 31.augustil 1994

Matka avapäeval vedame Karostas ca 3 tundi, mille käigus külastame põnevat sõjasadama vanglat, mis pakub kindlasti erakordse ja unustamatu kogemuse, maitseme Karosta vanglalobi ning toimub ka ca tunnine jalgrattaekskursioon Karosta linnakus, mille käigus külastame 19.sajandil ehitatud Põhjamuuli (pikkus 1,8 km, laius 7.35m), maa-aluseid kindlusrajatise, ülestõstetavat silda jt. sõjaväelinnaku rajatise.

Karosta sõjaväevangla valmis aastal 1904 ning oli ehitatud sõjaväehaiglaks, kuid tänu 1905.a. revolutsioonilistele

sündmustele tekkis suurem vajadus hoopis vangla järele ning nii teda kunagi haiglana kasutusele ei võetudki. Hoone hakkas täitma sõjaväelaste distsiplinaarkaristuste täideviimispaiga ülesannet ning enamasti kandsidki seal karistust sõjaväelased, kuid stalinistlikel aastatel hoiti seal ka näiteks „rahvavaenlasi“. Totalitaarsete režiimide perioodil lasti selles vanglas maha umbes 150 inimest.

Viimased vangide poolt jäetud sõnumid kongide seintel pärinevad aga võrdlemisi hilisest ajast – 1997. aastast. Täna on ainsa turistidele avatud sõjaväevanglaga Euroopas, kust pole kunagi õnnestunud põgeneda ühelgi vangil. Algusest saati on see olnud sünge koht, kus murti inimeste saatusi ja rõhuti vaimesust. Vanglas on tihti täheldatud erinevaid kummalisi seletamatuid nähtusi – kõmisevad sammud, lambipirnid, mis keeravad end ise lahti, suletud kongide avanemine ja viirastuslike kujude ilmumine koridorides.

NB! Karoste vanglas on säilinud ka tänapäeval äärmiselt range kord ning külastajatel tuleb täita vastuvaidlemata kõiki teejuhi korraldusi!

Liepāja Püha Joosepi katedraal

Katoliiklastele kuuluv katedraal on Liepāja piiskopkonna peakirik. Tegemine on suurima katoliku kirikuga Kuramaal, hoone on nii arhitektuuri- kui ka kultuurimälestis.

Vanim Liepāja kirik ehitati aastal 1508. Pärast reformatsiooni läks see aga luterlaste valdusse ja kohalikud katoliiklased pidid sakramentide läbiviimiseks käima Leedus. Aastal 1747 ehitati linna väike kivi kirik, mis hakkas kandma Püha Joosepi nime. See osa kirikust pühitseti sisse aastal 1762. Vana ja väike palvemaja jäi aga rahvale kitsaks, nii hakati XIX sajandi lõpus Mahiloū peapiiskopi Roppi eestvedamisel uut kirikut rajama.

Praegune kirikuhoone valmis aastail 1893–1896 ning see ehitati Danzigi tellistest. Aastal 1911 õnnistati uus kirikuhoone sisse. Uusromaani stiilis hoone arhitekt oli *Louis Melville*. Vana barokkstiilis palvemaja aga ei lammutatud, see jäi uue kiriku osaks. Selles kahelöövilises Jumalaema kabelis asub neitsi Maarja altar.

Katedraalil on kolm torni, millest kõrgeim on ühtlasi kellatorn. Praktiliselt koosneb katedraal kahest hoonest, vana barokne kirikuosa on kasutusel Jumalaema kabelina. Hoone pikkus on 33 ja laius 20 meetrit. Katedraali juures asub ka väike aed.

Hoonel on kolm löövi, neid eraldab kaks sammaste rida. Kirikus on mitu sammastele toetuvat rõdu. Peamiselt on altaril kujutatud Jeesust, Joosepit ja neitsi Maarjat. Peaaltarist paremal asub rikkalike puunikerdustega ehitatud Püha Joosepi altar, vasakul aga Püha Antoniuse altar. Vasakule sammaste vahele jääb ka XVIII sajandil ehitatud kantsel, mida kaunistavad neli evangelisti. Katedraali orel restaureeriti aastal 2012 Läti Kultuurkapitali toel.

Liepāja Püha Kolmainu Katedraal

Katedraali projekti autor on mürseppmeister Johann Christoph Dorn Königsbergist. Kirik on uhke luksusliku rokokoo stiilis valmistatud puulõikes sisustuse ja **oreli poolest, mis 1885. aastast kuni 1912. aastani oli suurim mehaaniline orel kogu maailmas.** 1912. aastal võttis selle tiitli üle Hamburgi orel Saksamaal. Alates 1912. aastast on see orel aga maailma suurim ajalooline mehaaniline orel, mis on säilitanud oma esialgse väljanägemise ja mida ei ole ümber ehitatud. Orelil on 131 registrit, 4 manuaali ja üle 7000 vile.

Kiriku 55 meetri kõrgusest tornist avaneb ka ilus vaade Liepāja järve ja Läänemere vahel asuvalle linnale.

Läti muusikakuulsusteallee (Walk of Fame)

Liepāja südames paikneb tore „allee“, mis on ääristatu pronksplaatidega, millel on Läti tuntumate muusikute käejäljed. Kokku on alleel 35 käejäljendiga plaati, millest osad kuuluvad kaasaegsetele muusikutele, kuid osad ka neile, kes naudivad oma muusikalist täheleendu juba teisel pool vikerkaart. Meile tuntumatest nimedest võib sealt leida näiteks Raimonds Paulsi ja Laime Vaikule käejäljendid ning ka rock-grupi Zodiac plaadi.

Pūsēnu māgi (luide)

Lāti Läänemere ranniku kõrgeim luide, mille absoluutkõrgus merepinnast on 37 m. Luide tipust avaneb ainulaadne vaade metsale ja merele.

Jurmalciems

Kalurikülaks arenenud asulale omistati 1932. aastal tiheasustusala ehk küla staatus. Küla kannatas II maailmasõja ajal Kurzeme katla rindejoone tõttu rängalt. Jurmalciemsis on postkontor, kaks kirikut (luterlik ja baptist), raadiomajakas ja rannavalvejaam. Küla lähistel asub Läti sõjaväe polügoon, kus käesoleva aasta juunis viidi läbi ka rahvusvaheline õhutõrjeõppus "Baltic Zenith 2019".

Käesoleva aasta veebruaris leidis riialane Rihards Daugavietis Jurmalciemsi rannast tormiga kaldale uhitud ca 100-liitrise tammepuust tünni, mis oli täidetud mingi kollaka massiga (arvatavasti rasv). Eeldatavalt 18. või 19. sajandist pärit tünni käisid uudistamas nii Liepaja kui ka Ventspilsi muuseumi töötajad, kuid mõlemad jõudsid seisukohale, et seda tünni pole siiski võimalik muuseumis eksponeerida, kuna tünn on pooleldi liiva sees ja sellises seisukorras, et ei kannataks ülestõstmist ja transportimist. Kust tünn pärit on, pole teada aga arvatakse, et tünni merre sattumise põhjustas mõne laeva hukk.

Rucava mõisa arboretum ja Leju püha allikas

Rucava asulast mõned kilomeetrid edasi, päris Leedu piiri lähistel paikneval linnamäel on vana Rucava mõisa asukoht, kus dendroloogid Raimonds Cinovskis ja Ināra Bondare hakkasid 1998. aastal erinevate eksootiliste taimedega katsetama ning aasta-aastalt sealset kollektsiooni laiendades on välja kujunenud arboretum kuhu igal aastal tuuakse kogu maailmast juurde uusi ja eksootilisi taimi. Arboretumis kasvab lai valik dekoratiivpuid ja -põõsaid. Linnamäelt avaneb ka vaade naabruses asuvale Leedule, Sventoji jõe orule ja Leju pühale allikale.

Leju allikas on Sventoji jõe oru kõige võimsam allikas. Legendid räägivad, et Rucavas elanud hertsogi tütar olla armunud ühte kenasse leedu poissi, kuid tema vanemad takistasid nende suhtlust ja kohtumisi ning nii selle tütre pisaratest see allikas tekkiski. Tänapäeval usutakse selle püha allikavee imettegevusse võimesse

Etnograafiline maja "Zvanītāji"

19. sajandi lõpul ehitatud puumaja, mis on endiselt säilitanud oma algse ilme. Aastal 2000 muudeti maja muuseumiks ja see varustati 19. sajandi lõpule tüüpiliste majapidamistarvetega - kangastelje, suure majapidamislauda, voodite, riidekapi, hälli, mitmesuguste majapidamistarvete ja tööriistadega. Näitusel on eksponeeritud ka Rucava rahvarõivad, labakindad, sokid ja muud käsitööd.

Siin saab tellida erinevaid kultuuri- ja haridusprogramme. Samuti on ette tellides võimalik tutvuda traditsiooniliste Rucava toitudega nagu kohalik rukkileib, porgandikoogid, valge või koos kartulitega, väikesed kartulipätsid jm.

Rucava Põllumajandustööriistade muuseum „Bajaru Rija“

Enam kui 200-aasta vanune saviseinte, kõrgete lagede ja hiiglaslike taladega muuseumihoone ise on juba vaatamisväärsus. Sellise struktuuriga hooneid leidub ainult Alam-Kurzemes. Hoone peremehele Voldemar Timbramile kuulub suur muististe ja tööriistade kollektsioon aga leidub ka mitmesuguseid rõivaesemeid, vanu raamatuid ja ajakirjandusväljaanded, perepilte jm.

Pape Looduspark

Pape Looduspark hõlmab Pape järve, Nida raba, Läänemere rannikut ning ajalooõngulist Pape kaluriküla. Looduspargis on mitmeid loodusradasid ning Pape järve äärsetel luhaniitudel jalutades on suur tõenäosus kohata ka metsikute hobuste ja tarva karjasid.

Nimelt tegeletakse Pape Looduspargis Maailma Looduse fondi erilise projektiga, mille käigus püütakse Läti metsadesse tagasi tuua metsikuid hobuseid, tarvaid ja piisoneid. Enne kui inimene hakkas aktiivselt tegelema põllumajandusega oli siinse looduse harilikuks osaks Euroopa metsikud hobused ehk tarpanid, ürgveised (tarvad) ja piisonid. Suured rohusööjad, elatudes rohust, põõsastest, pilliroost ja puukoortest, kindlustavad bioloogiliselt mitmekesiste niitude püsimise, mis on hädavajalik tuhandete teiste taime- ja loomaliikide püsimiseks. Papes looduspargis näidatakse kuidas kadunud liikide tagasitulek

toob kaasa looduse rütmi uuenemise.

Ajaloo pärit **tarvas** on küll väljasurnud liik (viimane isend suri 1627.a. Poolas), kuid Saksa teadlased suutsid 1930-ndatel aastatel tõuaretusega luua ajaloolisele tarvale väga sarnase loomaliigi ning seda nii välimuse, käitumise kui ka looduses ellu jäämise võime poolest. Algselt nimetati uut, vendade Lutz ja Heinz Heck'i poolt aretatud tarvale sarnast liiki Hecki veiseks (Heck Cattle), kuid 2004. aastal nimetati nad ümber tarvaks (*Bos taurus*). Tarvad on võimelised ellu jääma ja paljunema ilma inimese abita, vahetades suvekarva talvekarva vastu ning hoides rasvavarusid. Neil on hästi arenenud veiste instinkt ja võime leida toitu ka talvel: närtsinud rohi, lehed, väikesed oksad, puukoor.

Kuna Pape Looduspark on suurim rändlindude kogunemisaik Lätis, siis on see kujunenud ka ainulaadseks linnuvaatlusparadiisiks.

Pape kaluriküla

Pape kaluriküla tekkis Balti mere ja Pape järve vahele 19.saj. keskel. Külas oli enam kui 100 talu, majakas, sadam, kalurite maja (kalade kokkuost) ja mitmeid teisi ehitisi. Küla majanduslik õitseng kestis kuni 2.MS-ni. Suur osa selle küla ajaloolisest keskusest on säilinud tänase päevani ning sealne isegi kogu Euroopa mastaabis unikaalne talude kompleks „Papes Konu ciems“ (Pape Konu küla) on võetud riikliku kaitse alla. Külas asub ka Vitolnieki vabaõhumuuseum, mis on Läti Vabaõhumuuseumi üks filiaale. Vitolnieki on terviklik näide ühe kaluripere elustiilist 19.sajandil. Siin kompleksis on olemas nii eluhoone, lehmalaud, kelder, ait ja sigala, kui ka saun ja sepikoda. Õue peal saab näha ka 1100 aasta vanust puidust kaluripaati, mis on leitud Läänemere rannikult.

Pape Ornitoloogiajaam

Pape maakitsus on geograafiliselt ainulaadne koht rändel olevate lindude vaatluseks nn. kitsaskoha efekti tõttu, kus rändlindude ja nahkhiirte voog on koondunud kitsasse maavööndisse Läänemere ja Pape järve vahel. Enam kui 200 linnuliiki rändab igal sügisel mööda Pape rannikut. Juba aastakümneid teevad Läti Ülikooli teadlased siin koostööd mujalt Euroopast pärit ornitoloogidega ning sügisese rände perioodil püütakse siin nii rändlinde kui ka nahkhiiri, et neid rõngastada ning seeläbi nende eluviise, liikumist ja leviala uurida. Lindude rännet on uuritud alates 1966. aastast ja nahkhiiri alates 1986. aastast.

Pape Kalajaam „Dzintarveji“

Ajalooline kala vastuvõtu ja töötlemise jaam Pape külas täidab tänapäeval nii muuseumi kui ka turismiinfo keskuse funktsioone. Hoovi peal on olemas ka kala suitsetamise ahi, kus saab merelt toodud värsket saaki kiiresti maitsvaks delikatessiks vormida.

Pape majakas

30m kõrgune majakas valmis juba aastal 1890. Tulesilm paikneb 21m kõrgusel ning on merel näha ca 30km kaugusele.

Pape järve linnuvaatlustorn

11m kõrgusest vaatetornist avaneb vaade Pape järvele ja ümbritsevale metsale. Rände ajal käiakse siin ka linde vaatlemas.

ŠVENTOJI (Leedus)

Samanimelise jõe järgi nime saanud ja selle jõe suudmes paiknevas asulas on elanikke ca 2000, kuid ilusate suveilmadega tõuseb see tänu turistide voole mitmekordseks. Erinevalt naabruses asuvast „emalinnast“ Palangast (administratiivselt kuulub Sventoji alates 1970.aastast Palanga koosseisu) on siin asumis peamiseks suvitajaks Leedu enda publik, kelle jaoks Palanga on liiga kallis. Seetõttu kutsutakse Sventoji't vahel ka „vaese mehe Palangaks“. Samas on siin kõik mõnusaks puhkuseks vajalik siiski olemas. Linnas ei ole küll väga palju turismiatraktsioone, kuid siin on väga ilus liivarand, piisavalt häid söögikohti, mitmed meelelahutusasutused, oma jalakäijate tänav ja palju muudki toreid.

Ajalooliselt on Šventoji aga vana kalurite asula, kus arheoloogilised leiud pärinevad aastast 3000 eKr. Aja jooksul muutus kalurite asula sadamaks, mida tuntakse XIII sajandist. Šventoji sadamat kasutati aktiivselt XVI-XVII sajandil ning ta konkureeris tõsiselt naabruses asuvate Klaipėda, Liepāja, Ventspils ja Riia sadamatega. XVII a. anti Šventojile õigus iseseisvalt turustada ja arendada merendusäri, mis parandas sadamamajandust veelgi. Kogu kaubavahetus Inglismaaga ja Taaniga toimus Šventoji sadama kaudu, kuni 1701. aastal Rootsi laevastik selle sadama hävitas ning täitis kivide ja liivaga.

Kui Leedu iseseisvus, kuulus Šventoji Kuramaa kubermangu osana Lätile. See tagastati Leedule 1921. aastal lord J. Simpsoni juhitud rahvusvahelise vahekohtukomitee otsusega, kuna enamik siinsetest elanikest olid leedulased. 1925. aastal alustati sadama rekonstrueerimisega Šventoji kalurite asula rajamist. Kahjuks uppus aga sadam pidevalt liiva sisse, mistõttu tööd läksid raskustega edasi ja Šventoji ei kasvanudki enam suureks sadamaks.

Ahvisild

Šventoji jõe suudmes paiknev vahva rippisild kannab ka sama vahvat nime „Ahvisild“ ning see 1973.aastal ehitatud jalakäijate sild on saanud ajapikku Šventoji üheks sümboliks. Meie siseneme Šventojisse just seda silda pidi koos jalgratastega.

Sventoji Püha Neitsi Maarja kirik

Püha Neitsi Maarja kirik on Sventoji võimas maamärk, mis paistab üle puude ja ranniku kaugele merele.

Katoliku kogudus asutati Šventojis juba 1939. aastal. Aastakümneid kogudust teeninud ajutise kiriku ehitas prelaat J. Galdikas oma kulul sadama lähedusse Šventoji jõe kaldale. Arhitektide R. Krištapavičuse ja G. Aperavičiuse projekteeritud suursuguse uue kiriku ehitust alustati 1991. aastal ning 2003. aastal pühitses kiriku ka piiskop J. Boruta. Šventoji kirik ei rahulda mitte ainult alaliste elanike, vaid ka suvehooajal Šventojisse saabuvate katolike turistide usulisi vajadusi.

Skulptuur „Kaluri tütre“

Mererannas jalutaja leiab Šventoji jõe suudme lähistelt küllaltki ootamatust kohast suurte liivaluidete vahelt toreda skulptuuri „Kaluri tütre“. Skulptuur Zuzana Pranaitytė 1982. aastal loodud muljetavaldav (umbes 4 meetri kõrgune) skulptuurikompositsioon kujutab kolme tüdrukut, kes vaatavad merd ja ootavad, et isa kalalt tagasi tuleks.

